

Die Legende von Niklaus

Es waren einmal drei Kinder, die waren arm. Zusammen mit ihren Eltern lebten sie in einem Häuschen in einer großen Stadt. Der Vater wurde so krank, dass er im Bett bleiben musste und nicht mehr arbeiten konnte. Da hatten sie nichts mehr zu essen und nichts mehr zum Anziehen. Dabei war es Winter und bitter kalt geworden. „Guter Gott, hilf uns!“ beteten sie wie immer an einem Abend zusammen mit ihrem Vater, als sie hungrig zu Bett gingen. Spät am Abend hörten sie ein seltsames Geräusch vor der Tür. Und als sie hinausliefen, stand vor der Tür ein riesiger Sack, prall gefüllt bis oben hin. Gemeinsam trugen sie den Sack hinein und öffneten ihn. Wie freuten sie sich, als sie in dem Sack Brot entdeckten. Dazu soviel Mehl, dass sie in der nächsten Zeit noch Brot daraus backen konnten. Die Kinder fanden auch Jacken, Pullover und Mützen. Sie probierten die Kleidung an, und jeder fand etwas, was ihm passte. Sogar für den Vater war etwas dabei. Da brauchten sie nicht mehr zu hungern. Sie aßen sich alle richtig satt.

Da fragten die Kinder: „**Wer hat uns das alles geschenkt?**“ „Vielleicht der Bischof Nikolaus!“ sagte ihr Vater leise. „Man erzählt sich so viel Gutes von ihm. Er hat schon vielen armen Leuten geholfen!“ Die Kinder wussten, wer der Bischof Nikolaus war. Sie hatten ihn schon manchmal gesehen, wenn er durch die Stadt ging. Sie hätten aber niemals daran gedacht, dass er ihre Not kannte und ihnen helfen würde. Am nächsten Abend nun nahmen sich die Kinder ganz fest vor, aufzupassen und nicht einzuschlafen. Vielleicht kam der Bischof Nikolaus ja noch einmal zu ihnen. Dann wollten sie ihm für alles von Herzen danken. So versuchten nun die Kinder, wach zu bleiben. Am Ende fielen ihnen aber doch die Augen zu. Da blieb der Vater allein noch wach. Plötzlich hörte er ein Geräusch vor der Tür.

Gleich sprang der Vater aus dem Bett und lief hinaus. Als er auf die Straße kam, war niemand mehr zu sehen. Doch hörte der Vater jemanden mit eiligen Schritten davongehen. Da lief er dem Fremden nach. Wirklich, es war niemand anderes als der Bischof Nikolaus. „Bleib stehen!“ rief der Vater. „Bitte bleib stehen, damit ich dir danken kann!“ „Schon gut!“ sagte der Bischof freundlich und gab dem Vater die Hand. „Jetzt sieh aber, dass du ganz schnell nach Hause kommst! Es ist kalt, und du willst doch bald wieder gesund werden!“ Als der Vater zurückkam, da hatten seine Kinder bereits den neuen Sack vor der Tür entdeckt und hineingetragen. Sie fanden Schuhe darin. Schuhe für alle, so dass keiner von ihnen mehr barfuß laufen musste. Als sie die Schuhe aber anziehen wollten, wollten sie nicht passen. Und als sie hineinschauten, da fanden sich Äpfel und Spielzeug darin. Wie freuten sich da die Kinder. Sie hatten noch nie Spielzeug bekommen.

Und der Vater sagte ihnen: „**Das war der Bischof Nikolaus!**“

Später wurde der Vater wieder gesund und konnte seinen Kindern genug zu essen und zum Anziehen kaufen. Niemals aber haben alle vergessen, was damals geschah, als sie so arm waren. Und ihre Kinder erzählten es weiter, und es erfuhren immer mehr Leute davon. Längst war der Bischof Nikolaus gestorben, aber die Geschichte von den Säcken und dem Spielzeug und den Äpfeln in den Schuhen, die wurde nie vergessen. So kommt auch heute der Nikolaus mit seinem Sack zu uns. Und in dem Sack sind Plätzchen, Äpfel und Nüsse. Manchmal gibt es auch etwas zum Spielen. Und wenn wir heute am Nikolausabend die Schuhe vor die Tür stellen, erinnert uns das an die Schuhe, **die die Kinder damals im Sack fanden.**

Легенда про Ніклауса

Жили-були троє бідних дітей. Разом з батьками вони жили в маленькому будиночку у великому місті. Батько настільки захворів, що був прикутий до ліжка і вже не міг працювати. Їм не було що їсти і в що вдягнутися. А настала зима і лютий мороз. "Боже милосердний, допоможи нам!" - молилися вони, як завжди, ввечері разом з батьком, лягаючи спати голодними. Пізно ввечері вони почули дивний шум за дверима. І коли вони вибігли, перед дверима стояв величезний мішок, наповнений доверху. Разом вони занесли мішок всередину та відкрили його. Як же вони зраділи, коли виявили в мішку хліб. І стільки борошна, що з нього можна було б найближчим часом випікати хліб. Діти також знайшли куртки, джемperi та шапки. Вони приміряли одяг і кожен знайшов те, що йому підійшло. Знайшлося навіть дещо для їхнього батька. Їм більше не потрібно було голодувати. Вони всі наїлися досхочу.

Тоді діти запитали: "А хто нам все це подарував?". "Може, владика Миколай!" - тихо промовив їхній батько. "Про нього говорять дуже багато хорошого. Він допоміг багатьом бідним людям!". Діти знали, хто такий Владика Миколай. Вони іноді бачили його, коли він проходив містом. Але вони ніколи б не подумали, що він знає про їхню потребу і допоможе їм. Наступного вечора діти налаштувалися бути уважними і не засинати. Можливо, владика Миколай приїде до них ще раз. Тоді б вони від щирого серця подякували йому за все. Тому діти намагалися не спати. Однак, врешті-решт, їхні очі заплющилися. Тоді тільки батько не спав. Раптом він почув шум за дверима.

Відразу ж батько схопився з ліжка і вибіг на вулицю. Коли він вийшов на вулицю, там нікого не було. Але батько почув, як хтось поспіхом пішов геть. Тож він побіг за незнайомцем. Дійсно, це був не хто інший, як владика Миколай. "Стій на місці!" - гукнув батько. "Будь ласка, зупиніться, щоб я міг вам подякувати!" "Все гаразд!" - доброзичливо сказав владика, потиснувши руку отцю. "А тепер прослідкуйте, щоб ви дуже швидко повернулися додому! Холодно, і хочеться швидше одужати!". Коли батько повернувся, діти вже виявили новий мішок перед дверима і занесли його до хати. Усередині знайшли взуття. Взуття для всіх, щоб ніхто з них більше не ходив босоніж. Але коли вони спробували взутися, то взуття не влізло. А коли зазирали всередину, то знайшли яблука та іграшки. Як були щасливі діти. Раніше їм ніколи не дарували іграшок. А отець їм каже: "Це був владика Миколай!".

Згодом батько одужав і зміг купити достатньо їжі та одягу для своїх дітей. Але вони ніколи не забували, що сталося, коли вони були такими бідними. А їхні діти розповідали іншим, і про це чули все більше і більше людей. Владика Миколай давно помер, але історія з мішками, іграшками та яблуками в черевиках ніколи не забувалася. Тож і сьогодні Святий Миколай приходить до нас зі своїм мішком. А в мішечку - печиво, яблука та горішки. Іноді там теж є з чим погратися. І сьогодні, коли ми виставляємо своє взуття за двері напередодні Святого Миколая, воно нагадує нам про ті черевички, які діти тоді знайшли в мішку.